SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CII. No. 115. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JUNE 20, 1995. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 20-го ЧЕРВНЯ 1995 р. Ч. 115. РІК CII.

ПРОДОВЖУЄТЬСЯ ТЕРОР ПРОТИ НРУ

Київ (УНІАР). — Тут у п'ятницю, 9-го червня, близько 11-ої години вечора біля власного будинку жорстоко побито і пограбовано заступника голови Секретаріяту Народного Руху України Василя Ковалі.

У Луцьку в ніч з 9-го на 10-го червня за нез'ясованих обставин загинув заступник голови Волинської обласної організації Руху, керівник правозахисної організації "За права людини і демократію" Олександер Юрченко.

Керівники Руху області повідомили, що хоча на тілі загиблого були ознаки насильства, правоохоронні органи покищо твердять, що то нещасний випадок.

В апараті центрального проводу Руху кореспонденту УНІАР повідомили, що це могло бути і політичне вбивство, оскільки проти Руху ведеться кампанія терору і шантажу. Підтвердженням цього є напад у Києві на В. Коваля.

Рух 12-го червня оприлюднив заяву, у якій сказано: "Цей злодійський напад є далеко не першим у низці злочинів, скоєних проти Руху, його лідерів і активістів.

Досі невідома доля голови Секретаріяту Руху Михайла Бойчишина, який зник за нез'ясованих обставин більше року тому. Тривають погроми в приміщеннях місцевих організацій Руху, фізичні розправи над їхніми керівниками, моральний тиск і погрози. Всі факти кримінального характеру, як правило, залишаються поза увагою відповідних структур".

Одеські керівники відвідали ЗСА

Вашінґтон (ПС Амбасади України в ЗСА).— Завершилася візита до З'єднаних Стейтів Америки української делеґації з Одеси на чолі з посадником міста Едуардом Гурвіцем. Вона перебувала у ЗСА на запрошення посадника Ню Йорку Рудольфа Джуліяні. Під час зустрічі посадників обох міст обговорювалися перспективи співробітництва Одеси і Ню Йорка в галузі економічних зв'язків, людських контактів, обміну інформацією та досвідом в управлінні міським господарством.

Делеґація одеситів також відвідала Балтимор, що є побратимом містом Одеси в ЗСА. Тут відбулися зустрічі в міській управі, де обговорено конкретні пляни активізації побратимських зв'язків двох портових міст, переговори з керівництвом морського порту Балтимору. Делеґація Одеси зустрілася з представниками місцевої української громади в Українському культурному центрі.

Едуард Гурвіц та делеґація Одеської Міської Ради відвідали також Амбасаду України у Вашінґтоні, де їх зустрів амбасадор Юрій Щербак і вони спільно обговорили можливості і перспективи розширення українсько-американських контактів на реґіональному рівні і ролю Амбасади в цьому.

Л. КРАВЧУК ЗУСТРІВСЯ З ЛЬВІВ'ЯНАМИ

Львів.— У неділю, 11-го червня, колишній Президент України Леонід Кравчук у комфортному вагоні "Гранд-Туру", що належить спільному українсько-американському підприємству "Гранд-Отель", приїхав до Львова, де зустрівся із львів'янами у театрі ім. Марії Заньковецької.

За словами Кравчука, він мав намір під час цієї зустрічі не заглиблюватися в політику, а обговорити лише проблеми взаєморозуміння. Але виникло питання: про яке узгодження вести мову? "І тут нікуди не дінешся: говорити треба про взаєморозуміння навколо інтересів України, її соборности, незалежности. І хочу цього чи ні, доведеться зачіпати політичні питання",— сказав Л. Кравчук.

Зупинившись на протиріччях у парляменті, Кравчук зазначив, що в ньому все ж є хоч і не зовсім стабільна більшість, яка не дозволить усунути національну символіку, мову та зліквідувати незалежність і соборність України. "Ми не зможемо побудувати нашу державність, якщо не знайдемо взаєморозуміння на рівні виконавчої і законодавчої гілок влади. Одні пропонують розігнати Верховну Раду. З іншого боку звучать заклики зруйнувати президентську владу як непритаманну Україні. Такі крайнощі на тлі нинішніх економічних і соціяльних ускладнень можуть привести до дальшого загострення ситуації, до розколу в суспільстві",— зазначив перший Президент України, який не виключає можливости існування уже розробленого сценарію розколу держави на східну і західню. Недосвідчені люди часто ідуть за такими маніпуляторами з фальшивими гаслами. На думку Кравчука, не можна мріяти про створення галицької України, придніпровської чи слобожанської. "Ми повинні будувати одну Україну. І її відстоювати. А для цього треба йти на компроміси. Іншого шляху нема".

Кравчук розповів, що в Росії дуже серйозно обговорюється питання: як їм купити Білорусь—цілком, чи лише вигідні підприємства або коридор до західнього кордону для нафто-газопроводів. І не просто купити, а взяти за безцінь.

Україна ж має перед Росією дуже великі борги. Будь-яка криза влади не поліпшить, а погіршить економічну ситуацію "і тоді виникне загроза, що нас через економіку, через різні фінансово-міжнародні корпорації, акціонування і продаж нафтогазопроводів і сховищ можуть просто закабалити. Можуть взяти усе в свої руки і сказати: ви вже наші".

Щоб співпрацювати з Росією, зауважив Кравчук, треба бути дуже гнучким, вміти обходити гострі точки і спокійно сприймати російських демократів, демократичність яких закінчується там, де звучать слова "незалежна Україна".

Про це повідомив львівський кореспондент Василь Михайлович у газеті "Новое Русское Слово" з 16-го червня.

Відбулася презентація збірки поезій Д. Павличка

Київ (УНІАР).— Тут у четвер, 15-го червня, в Будинку Письменників відбулася презентація нової книги Дмитра Павличка "За нас!".

До збірки увійшло 15 віршів і всі вони пройняті великою любов'ю до чеченського народу, який виборює не тільки свою свободу, а й свободу України. Твори пройняті ненавистю до кровопролиття, вчиненого Росією у Чечні, проти цього найбільшого злочину XX століття, перед яким маліють навіть сталінські злочини. Сталін висилав чеченців на Сибір, а нинішній президент Росії Борис Єльцин їх просто знищує.

Вірші, що увійшли до збірки "За нас!" друкувалися в різних періодичних виданнях України. Їх цитував українською мовою президент Чечні Джохар Дудаєв. Поетична збірка "За нас!" пробуджує свідомість українців, нагадуючи, що кровопролиття в Чечні — це не внутрішня справа Росії. Це справа всіх і кожного, хто не байдужий до людських страждань і до долі цього героїчного народу.

„ВЕЛИКА СІМКА" ПРИЙНЯЛА МЕМОРАНДУМ ЩОДО ЧЕЧНІ

Галіфакс, Канада. — В цьому канадському місті відбулася кількаденна зустріч керівників країн, що входять у „велику сімку".

Перед самим відлетом з бази військово-повітряних сил Ендрюс у Канаду президент Билл Клінтон підкреслив: „Я рішуче наполягатиму на тому, щоб Японія відкрила свої ринки. Від нашого успіху залежать мільйони долярів американського експорту і тисячі місць праці для американських громадян".

Б. Клінтон висловив сподівання, що канадський самміт допоможе досягнути певного прогресу у боротьбі з міжнародним тероризмом і контрабандою ядерних матеріялів, а також у перебудові таких міжнародних фінансових інституцій, як Світовий банк і Міжнародний валютний фонд.

Важливим вислідом зустрічі „великої сімки" був меморандум її членів, адресований президентові Росії Борису Єльцину зі закликом негайно припинити збройну агресію в Чечні і розв'язати конфлікт мирним шляхом.

Б. Єльцин зареагував на меморандум у такий спосіб, що під час зустрічі з президентом Б. Клінтоном назвав Чечню „центром світового тероризму" і при цьому повідомив, нібито чеченський президент Джохар Дудаєв попросив політичного азилю в Туреччині. Відразу після зустрічі представник Білого Дому Майкл МекКеррі дав для преси роз'яснення, що Д. Дудаєв ні з чим подібним до Туреччини не звертався. На пресовій конференції Б. Єльцин взагалі не стримувався ні у жестах, ні у висловах, коли мова зайшла про захоплення чеченськими бойовиками закладників у російському місті Будьонновськ. Б. Єльцин навіть спробував запевнити, що президент Б. Клінтон схвально ставиться до розв'язання чеченської кризи з допомогою збройної сили. Президент Б. Клінтон змушений був зауважити, що це не так.

Триденна зустріч У Галіфаксі минула у дискусіях з приводу реформи валютної системи і економічного співробітництва.

Щодо Франції, то її новий президент Жак Ширак ще до початку зустрічі поставив її учасників у незручне становище, повідомивши, що його країна продовжить ядерні випробування у Тихому океані. Ця заява обурила керівників Австралії і Нової Зеляндії, а Б. Клінтон з цього приводу висловив жаль і запевнив, що З'єднані Стейти Америки вдадуться до дипломатичного тиску на Францію, щоб схилити її до припинення випробувань ядерної зброї.

Associated Press

Б. Єльцин під час пресової конференції

МОСКВА ПОГОДИЛАСЬ НА ПЕРЕГОВОРИ

Будьонновськ, Росія. — Після двох намагань здобути лікарню, де чеченські повстанці ще дальше тримали понад 1,000 закладників, прем'єр-міністер Росії Віктор Черномирдін дав наказ припинити всякі військові дії на території Чечні. Крім того В. Черномирдін у телефонічних переговорах з командиром чеченських повстанців Шамілем Басаєвим домовився, що негайно висилає групу високопоставлених державних урядовців до Грозного, столиці Чечні, на переговори з керівниками чеченських повстанців.

Agence France-Press

Фото: Шаміль Басаєв, керівник групи чеченських бойовиків, які захопили закладників у російському місті Будьонновськ.

Конкретні рішення В. Черномирдіна в цій критичній ситуації гостро різняться від дотеперішньої політики Москви у справі Чечні. Уряд Росії зовсім не реагував на поради Заходу припинити військові дії в Чечні та почати серйозні переговори з чеченськими повстанцями, аж треба було терористичного вчинку на території Росії.

У результаті переговорів командир чеченського диверсійно-десантного загону Шаміль Басаєв звільнив понад 400 закладників, з яких 130 були поранені російськими військами. Понад 50 закладників, як припускають, загинули під час облоги від російських куль або через брак потрібної медичної опіки. Всіх вбитих, включно з поліцянтами та військовиками, нараховують понад 140 осіб, від початку захоплення лікарні чеченськими повстанцями в середу, 14-го червня, тут у цьому провінційному місті південної Росії.

Президент Борис Єльцин, повернувшись в неділю, 18-го червня, з засідання „великої сімки" в Канаді, куди він поїхав не зважаючи на кризу в Будьонновську, чим розізлив багато росіян, жодних коментарів у цій справі не давав. На пресовій конференції тільки закликав росіян до спокою. І, на думку аналітиків, з усього видно, що активної участи у цій складній ситуації він не бере. Бо навіть його твердження про політичний азиль, наданий Туреччиною Ш. Басаєву, не відповідав правді. З усього видно, що цією справою заряджує прем'єр-міністер В. Черномирдін, який заявив кореспондентам засобів масової інформації, що Ш. Басаєв і його бійці можуть безпечно повертатися до Чечні після звільнення всіх закладників. Останній на це не погодився, даючи свою пропозицію, що залишить по одному закладникові на кожного зі своїх 127 повстанців і в товаристві російських депутатів та кількох кореспондентів на його вибір, вважає, що матиме безпечний відступ, ніж запевнення В. Черномирдіна.

П. Дзюба переобраний на предсідника Рочестерської Округи УНС

Учасники зборів, посередині в першому ряді — радний В. Корчинський

Рочестер, Н. Й. (Д. Пристай). — Тут в неділю, 19-го березня ц. р. в церковній залі св. Йосафата відбулися Загальні збори Округи УН-Союзу.

Наради відкрив голова Округи Петро Дзюба, привітавши всіх присутніх, а саме, радного УНС Володимира Корчинського, відділових урядовців, союзовців і гостей, а відтак попросив присутніх встати й однохвилинною мовчанкою вшанувати тих союзовців, які відійшли у вічність. Голова відтак відчитав порядок нарад, який прийнято одноголосно, повідомив, що збори є правосильні і що Рочестерська Округа об'єднує дев'ять Відділів, всі вони прислали делеґатів. Лідія Хом'як запропонувала щоб Управа перевела збори, той внесок підтримали Микола Литвинець, Марта Пристай, а учасники проголосували за внеском. П. Дзюба, предсідник, і Дмитро Пристай, секретар були вибрані всіма присутніми до переведення зборів.

Секретар відчитав протокол з минулорічних Загальних зборів, який прийнято в цілості. Про працю Округи говорив П. Дзюба. Він сказав, що найбільшою імпрезою Округи було відзначення 100-ліття УНСоюзу, котре відбулося 11-го вересня 1994 року у формі бенкету з мистецькою програмою. Голова звітував, що всі члени Управи Округи працювали гармонійно.

Д. Пристай звітував, що рівнож помагав в ювілейному комітеті, був присутній на дев'ятьох нарадах, з яких написав протоколи, до „Свободи" вислав три дописи. Він виконує функцію фінансового секретаря 43-го Відділу, приєднує членів, бере участь в громадських імпрезах. Мері Свереда звітувала, що помагала в ювілейному комітеті, є фінансовим секретарем 16-го та 343-го Відділів, приєднує членів, репрезентує союз на громадських імпрезах.

Після звітів до дискусії ніхто не зголосився. Голова тоді покликав Контрольну комісію до слова, яка в складі Андрій Яріш, Павло Прокопенко і Юрій Малаховський перевели контролю книг і протоколів за 1994 рік. В касі Округи було 1,340.09 дол.. Контрольна комісія висловила книговоді М. Свериді признання за зразкове ведення діловодства, а також П. Дзюбі, Д. Пристаєві, Олексієві Скібіцькому, Христині Дзюбі, Лідії Хом'як і для всіх членів Управи за їх працю у підготові і переведенні ювілею 100-ліття УНСоюзу. А. Яріш запропонував уділення абсолюторії уступаючій Управі, що учасники нарад схвалили.

Предсідник проголосив вибори нової Управи. Іван

(Закінчення на стор. 3)

В ПАРМІ ВШАНУЮТЬ ЖЕРТВИ ГОЛОДУ І ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

Парма, Огайо. — В неділю, 25-го червня ц. р. парафія українського православного собору св. Володимира в Пармі, Огайо, вшановує пам'ять жертв Великого голоду 1932–33 років, в якому загинуло понад 7 міл. українського населення, та в 50-ті роковини закінчення Другої світової війни, в якій під час німецької окупації України, загинуло понад 5 міл. українців. О год. 10-ій ранку, перед пам'ятником Великого голоду, біля церкви, в їх пам'ять відслужиться поминальна відправа. Після відправи, у підніжжі пам'ятника молодь парафії зложить вінки й квіти.

У СВІТІ

ПРАЗЬКИЙ ТИЖНЕВИК „Респект" оприлюднив звіт міністра внутрішніх справ республіки, в якому стверджує, що в Чехії існує три форми екстремізму — ультраправий, екологічний і ультралівий. Останній викликає найбільше занепокоєння, особливо підпільна організація „Антіфа", яка об'єднує комуністів-ортодоксів. До її складу входять колишні агенти державної безпеки, партійні функціонери і активісти Товариства чехо-совєтської дружби.

ВІДОМИЙ РОСІЙСЬКИЙ правозахисник, колишній дисидент і політичний в'язень, а тепер депутат Державної думи Сергєй Ковальов, який гостро засуджує російський уряд за війну проти чеченського народу, дістав цими днями у Бонні нагороду імені Теодора Гекера — 10,000 марок. Нагорода носить ім'я німецького католицького богослова, філософа і письменника, який у часи фашистської диктатури в Німеччині був учасником антигітлерівського руху.

ШІСТЬ З ВОСЬМИ дружин, учасниць чвертьфіналу, стали відомими за одну туру до закінчення попереднього етапу на жіночому чемпіонаті гри в кошиківку, яка проходить тепер у чеському місті Брно. У групі А — це збірні Італії, Чехії і Росії, у групі Б — збірні України, Словаччини і Хорватії. Всі чотири чвертьфінальні матчі відбулися в четвер, 15-го червня, а півфінальні відбудуться у суботу, 17-го червня.

В СЕРЕДИНІ минулого тижня Литва відзначила День Жалоби і Надії. На залізничну станцію поблизу Нової Вільни, де тепер стоїть пам'ятник жертвам сталінської депортації, приїхали президент Литви Альґірдас Бразавскас, голова Верховної ради Чеславас Юршенас, інші керівники республіки, щоб вшанувати пам'ять жертв комуністичного терору. Дня 14-го червня почалися насильне виселення литовців у Сибір. Особливо масового характеру депортація набула після Другої світової війни, коли за два роки з Литви у Сибір совєти вивезли понад 300,000 литовців.

ГАЗЕТА „Московскій Комсомолец" вмістила статтю „Кучмовискалка на ім'я Єльцин, в якій її автор пише:„Сенсація зі Сочі: Севастопіль залишається головним пунктом базування російської фльоти на Чорному морі. Український військово-морським силам доведеться шукати собі інших стоянок. Загальна картина зустрічі президентів виглядала так. Побачення тет-а-тет було коротеньким, до півгодини, проте надзвичайно результативним. Все свідчить, що Єльцин притиснув Кучму ультиматом: або Севастопіль, або гроші на бочку і забудьте про незалежність. Коли президенти вийшли на світло пресконференційних лямп, на Леоніда Даниловича жаль було дивитися. А на церемонії підписання великодушний господар навіть поцілував українського колегу, якого чотири години тому буквально зґвалтував. Незле, бач, вийшло!,— похвалився Єльцин".

В АМЕРИЦІ

У НЮ ЙОРКУ НА ОФІЦІЙНОМУ засіданні підготовчого комітету для відзначення 50-річчя Організації Об'єднаних Націй, що відбулося в середу, 14-го червня, представником від України був голова Адміністрації Президента Дмитро Табачник. Він взяв участь у процедурі жеребкування щодо визначення списку промовців на спеціяльному урочистому засіданні Головної асамблеї ООН. Згідно з результатами жеребкування Президент України промовлятиме на першому засіданні 22-го жовтня — зразу ж після Президента ЗСА.

ПОДАТКОВИЙ УРЯД МАЄ на меті перевірити податкові відтягнення такої неприбуткової організації як Крайова рушнична асоціяція. Тут ідеться про правильність податкових відтягнень з прибутків отриманих з продажу забезпечення здоров'я чи кредитових карток. Одначе керівники згаданої асоціяції натякають де тільки можуть, що це зумисне переслідування їх за те, що вони критикували державні правоохоронні органи, а їхня організація була також внескодавцем значних сум до виборчої кампанії республіканців.

Чи Ви вже відповіли на запитник у справі щоденника „Свобода"?

Якщо ні, то зробіть це негайно!!!

У справі запитника

У наслідок багатьох телефонів щодо точки ч. 3 запитника, що його вислано до всіх передплатників „Свободи", Екзекутива УНС пояснює, що підвищення передплати „Свободи" буде: (1) включене у членські вкладки тих, що платять тепер з вкладками (2) підвищення передплати не відноситься тепер до тих осіб, які вже заплатили її наперед, а ввійде в життя щойно після вигашення тої передплати, (3) передплатники, яких передплата вигасає з кінцем червня, можуть вислати передплату від 1-го липня разом із запитником.

Ще раз пригадуємося, що цей запитник повинні виповнити всі передплатники „Свободи" і вислати його в залученій конверті.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00.
Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Герої сьогодення

Коли поглянемо в словник української мови, то під гаслом „герой“ прочитаємо: „Видатна своїми здібностями і діяльністю людина, що виявляє відвагу, самовідданість і хоробрість“. Покоління, що виростало на руїнах Другої світової війни в Европі, не зважаючи на всі матеріяльні втрати, все ж таки мало можливість брати собі за приклад живих героїв з різних ділянок життя. Між ними були звичайні жінки та чоловіки, які у воєнних негараздах ставали героями, були також і ті, що на відповідальних становищах чинили окремі геройства, зберігаючи життя багатьох. Всіх їх назвати важко, бо імена перших невідомі, а інших всіх не перерахувати, але кількох можна: Томас Масарик, Андрей Шептицький, Вінстон Черчіль, Альберт Айнштайн, Даглас МекАртур і т.д. Одначе вони були та своїм прикладом заохочували молоде покоління стреміти до вершин, здобувати недосяжне та бути повноцінними членами своїх народів і людства.

Повоєнне покоління також мало своїх героїв— Конрад Аденауер, Еленор Рузвелт, Бен Ґуріон, Юрій Шухевич, Юрій Ґаґарін, Джан Кеннеді, Мартін Лутер Кінг, Ніл Армстронґ. Всі згадані та велика кількість тих неназваних були представниками ідеалів цінених всім людством, відданости, обов'язковости, чесности, домомоги іншим і самопосвяти.

Змінилися часи, змінився світ і чомусь разом з тим змінилися пріоритети того, що в житті важливе, але на їх місце не дано нічого, щоб захопити підростаюче покоління. Тоді воно, оце підростаюче нове покоління так званого „мирного“ світу, почало шукати своїх власних ідеалів. У загальному вони виявились куди більш егоїстично-матеріяльними та майже всеціло спрямованими на самозадоволення. Героями стали особистості жорстокости і всього того, що здобувається силою, нечесністю, шахрайством і використанням інших. Вульгарність у поведінці і голосистість у вираженні своїх почувань стали символами сьогодення. Все це не означає, що цілковито пішло у забуття все те, про що була мова перед тим. Воно тільки чомусь відійшло на задні пляни, мабуть ,тому і втратило вартість для молоді, бо ніхто, а радше мало хто це практикує в щоденному особистому житті. Натиск ровесників бере перевагу над вченнями Церкви, батьків чи школи. Особистості типу Мадонни, Майкла Джексона, Майка Тайсона чи їм подібних стають героями, а сенсації типу судової розправи О.Джей Сімпсона — важливими подіями дня.

Тому цікаво було спостерігати, як ціла країна переживала за долю молодого американського пілота, літак якого зістрілили боснійські серби під час виконання його обов'язку патрулювання. Ще більш будуючим було його шестиденне перебування у ворожому запіллі та зворушливе його врятування. Прикладом для всіх може бути цей молодий капітан американської повітряної фльоти Скотт О'Ґрейді та його рятувальники — американські морські піхотинці. Всі вони виконували тільки свій обов'язок і тому С. О'Ґрейді ніяк не міг зрозуміти, чому кажуть, що він герой. Ще більш хвилюючим було, коли після особистої зустрічі з президентом Биллом Клінтоном у Білому Домі, молодого капітана у Пентаґоні гучно вітали сотні військовиків з усіх родівамериканських збройних сил, а він скромно зупинив їхнє голосне вітання та сказав, що тільки тоді прийме їхні привіти, якщо дозволять йому зробити це від імени тих, що справді на це собі заслужили — його рятувальників.

Ця подія варта всекрайового піднесення й варта вона того, щоб послужити прикладом для підростаючого покоління, котре може якслід і не зрозуміло вчинку капітана С. О'Ґрейді та його рятувальників, їм треба допомогти зрозуміти. А зокрема треба радіти, що сьогодення таки має своїх героїв.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Петро Грицак

СПРОБУЙМО СТАТИ ДОБРИМИ СУСІДАМИ!

Це не жарт! Крім солодких згадок про „братній український народ", про славний акт „возз'єднання" у Переяславі (відзначений недавно у Москві спеціяльною конференцією), наш великий сусід із півночі не може погодитися з дійсністю існування української мови. Це видно, між іншим, з досить частих закидів про „примусову" українізацію та намагання поширити радіопередачі російською мовою в Україні. Не допомагає тут ініціятива певних чинників проводити урядування навіть у самому Міністерстві освіти України російською мовою.

Москва сьогодні погодилася формально з існуванням незалежної української держави, на існування української амбасади у Москві, із існуванням окремої „армії України" (чи це не є „гра слів"?), але досі нема в Росії жодної української цілоденної школи. Також є застрашаючим, що такі славні на цілий світ російські інтелектуали як Александер Солженіцин висувають такі самі примітивні закиди супроти української мови, як це робили 150 років тому наші неграмотні москвофіли та російські народники і слов'янофіли. Те, що українська мова є переповнена німецькими та польськими словами, є незрозуміла для народу і т.д. Новим є те, що подібні полемічні арґументи появляються в англійських перекладах та „пускають муху в ухо" американській публіці, де серед інтелектуалів завжди було багато прихильників російської мови й культури.

Тому цікаво показати, що можна завважити далекойдучі паралелі, наприклад, між російською та польською мовами, особливо у словах, що відносяться до їх контактів з Україною. Всім відомо про претенсії до українських земель, що їх мала в минулому також Польща до України, де у т.зв. Андрусівському договорі із 1667 року Україну поділено між Польщею та Московією. Візьмім до уваги такі слова як нам „дім" — це по-російськи й по-польськи „дом", наше „поле" це „полє" в обох цих мовах, так само як „хліб" — це „хлєб". Українське слово „мова" — це „язик", „єнзик" (дуже подібне в обох тих мовах), в той час як українське „говорити неправду" (брехати) — це „лґать", „лґаць" в російській і польській мовах майже ідентичне. Це можна інтерпретувати так як наші сусіди старалися забрати від українців їх дім, поле та хліб (бо мали до того спільну мову, дослівно), а також при тому говорили неправду, що українська мова не існує, а їм на тому тільки залежить, що вони турбуються про кращу долю „малоросів" чи „русинів" (русінів), карпаторосів і т. д. Особливо хочуть вони охоронити український „братній" народ перед опутанням якимись страшними, запамороченими, неграмотними горлорізами, т. зв. „українськими націоналістами". З того видно, що термінологія, яка відноситься до аґресії та домінації у наших сусідів, є серед них майже ідентична. Чи з того виходить, що, наприклад, польська мова має якесь спеціяльне, сателітарне відношення до російської? Все ж таки видно тут суттєві різниці між українською та російською і польською мовами (тобто „язиками")!

Арґументи А. Солженіцина можна порівняти з думками іншого відомого російського критика В. Бєлінського. Він виступав принципіяльно проти української мови в літературі з глибоким переконанням і з характеристичною для деяких сухітників енерґією: він, як би міг, то ще гірше покарав би Т. Шевченка, „як сам цар", бо Т. Шевченко „тільки непотрібно гніває царя". Це не можна пояснювати (з браку кращих арґументів) якимсь собі звичайним повторенням історії. У російській літературі, безперечно, описуються характеристичні для цього народу постаті, які до певного ступеня персоніфікують сам російський народ. Перед тут веде, мабуть, Ф. Достоєвський (сам українського походження). Він описує з великою майстерністю неймовірні ситуації, де герой не слухає жодних логічних арґументів, але у свого роду засліпленні виконує деякі, найбільше скомпліковані психологічно, неймовірні вчинки, ніби опутаний „самим бісом". Відомий філософ Б. Рассел навіть сказав: народ, який має таких героїв, не заслуговує на іншу владу, як (тодішню) большевицьку. Відомі англійські ліберали С. та Б. Веби навіть (коли були вже чутки про голод в Україні) говорили, що все це конечне, щоб навчити російський народ працювати „більш продуктивно".

Ми, американські українці, хочемо, однак, вірити, що сьогоднішня Росія все таки виявиться народом, який вже перейшов фазу містицизму, месіянізму та шукання самого себе, так мальовничо описану Ф. Достоєвським, А. Толстим, М. Ґорьким та іншими і готова тверезо глянути на світ та спробувати зажити нормальним життям зі своїми сусідами! Рівно ж, що Польща тим разом таки покине перейматися своїм „месіянізмом", а займеться „добросусідством". Але чи це все не є „маренням стятої голови"? Побачимо.

Юрій Р. Рибак

ПРО ЕКОЛОГІЮ І ЩЕ ДЕЩО

Екологія — це біологічна наука про взаємини між організмами і середовищем, де вони живуть. Слово „екологія" походить від грецької мови і означає в перекладі „наука про житло". У тому розумінні ми, як й інші люди, бажаємо, щоб наші приватні кімнати були безпечні, теплі і затишні для всіх жителів. Це стало теж причиною, чому наш особистий дім можна б вважати прототипом більшого дому, яким є екологічне середовище. І ось коли глянути через вікно, то спостерігаємо, що птахи, дерева і тварини щасливіше та спритніше почуваються в екологічному середовищі, ніж ми у нашому, де зорганізували системи грошей... А тому що екологічне середовище посилає нам численні ознаки загроженої небезпеки, виглядає, що прийшов час і нам подумати, як змінити господарку і провадити бизнес. Тут же і початок нової економічної етики, яка відноситься до людини, способу її витрати грошей, а також підприємств з їхніми діловими відносинами. У світі економіки вже створилась взаємна залежність продуцента від споживача і споживача від продуцента.

Пригадаймо собі, що економіка — це в основному система продукції, розподілу і споживання продуктів та ресурсів. А все це має на меті заспокоїти потребу харчу, одяги, захисту під дахом, охорони здоров'я, розваги і освіти. І тут з'являється активність реклями, яка способом інформації старається підкріпити людську жадобу заспокоїти потреби або бажання... Наша економічна система підкреслює продукцію і споживаня. Вона не звертає багато уваги на фазу розкладу і перетворення, що панує у природі, де кожні покидьки стають кормом для іншої частини екологічної системи.

Ми думаємо про „капітал" терміном долярів, а екологія вважає, що найбільш важливий капітал — це „біологічна різноманітність життя". А щоб створилася багата екологічна система, потрібно часом мільйонів років. Велетенське дерево секвоя, що росте у Каліфорнії і налічує майже 4 тисячі років, представляє собою велич еволюції, що рідко зустрічається і, мабуть, годі було б це повторити... Природа потребує одну тисячу років, щоб створити інчі ґрунту, а ті інчі у деяких реґіонах люди нищать за десять років!.. Жаль, однак, що нема замінників добрих ґрунтів, свіжої води і організмів діючих частин екологічної системи, з яких так багато користає суспільство. Людству ще не вдалося постійно втримати балянс ґазів у атмосфері, творити і зберігати ґрунти, реґулювати цикл свіжої води, що зужила цивілізація у формі жнив, домашніх тварин, медицини та індустрійних продуктів. Видобування мінералів, транспорт, процес і використання енерґії є джерелом найбільшого нарушення порядку природного циклу. Американський валовий національний продукт, хоч як цілість росте, однак перерахований на особу, маліє, а до цього не зовсім правильно віддзеркалює дійсний стан економічного багатства. Причина скривається у тому, що він не бере до уваги знецінювання і принижування вартости природних ресурсів.

Багато осіб не відчуває щастя у своєму вибагливому стилі життя. Психологи обстоюють, що „щастя не залежить від постійно збільшеного споживання різних продуктів, а радже від повного значення праці, любови, дружби та почування приналежности до громади або місця".

Убогі люди, які не мають доступу до землі або праці, змушені самі собі зараджувати. І тому вони навчилися використовувати вжиті матеріяли і нічого не марнувати. А коли десь у світі загрожує голод, тоді люди стараються надмірно експлуатувати свою життєву базу ресурсів. І що тоді?.. Тоді ерозія землі робить урожайні ґрунти пусткою, а зрубаний ліс тратить свою живучість, бо завмирають організми, що в ньому жили... Убогі люди стають турботою середовища, що впливає на нездорові прояви соціо-економічного напруження з політичними наслідками включно. На думку деяких науковців, завелика кількість мешканців загрожує дуже поважно спроможності нашої плянети підтримувати людське існування. Та не зважаючи на це, у багатих народів зустрічаємо курйоз, бо пересічна особа споживає забагато харчів і рівночасно витрачає гроші на втрату ваги свого тіла! Але не можна її винити, бо технологія усякими способами підтримує її поведінку і часто це робить у спосіб економічно непродуктивний і екологічно нищівний для довкілля. Погоня, однак, за зиском „за всяку ціну без

(Закінчення на стор. 3)

Любомир Калинич

Чи це була провокація?

Цього року минуло 50-ліття капітуляції „перемагаючої на всіх фронтах" Німеччини. Політика і стратегія плянування на дальше майбутнє засліпленого успіхами „блискавичних воєн" („бліцкріґ") фюрера Адольфа Гітлера, стала у 1945 році вже зовсім безуспішною. Українська молодь під час Другої світової війни не могла стояти осторонь і так як майже всі інші европейські народи після передбачуваного розвалу Німеччини, хотіла мати початкову базу, а саме: отримати солідний професійний військовий вишкіл в рядах Української Повстанської Армії чи Першої Дивізії Української Національної Армії під командою генерала Шандрука.

Метою цього спогаду є звернути уваги на один аспект тої Другої світової війни, а саме співпрацю батьків колишніх дивізійників чи воїнів славної УПА з їхніми синами, яких химерна доля вкинула у вир важкої боротьби „бути чи не бути". Хочеться при цій нагоді скласти велике признання батькам за їхню мужність, коли вони переживали біль розлуки з їхніми синами, які вирушали у жорстоку вояцьку путь. Ті сини цю болючу розлуку сильно відчували і навіть коли були розкинені по різних військових частинах східнього фронту, чи теренах комуністичних партизанів, старалися підтримувати зв'язок зі своїми батьками, але часто-густо цей контакт важко, а то й взагалі не можна було нав'язати. Німеччина розпадалася, а наші нещасні втікачі від комуністичної навали опинилися у різних західньоевропейських місцевостях. Мої любі батьки, разом з моїм вуйком суддею Мироном Яросевичем, з бігом тодішніх обставин опинилися в австрійському місті Відні. Там мій батько виконував функцію душпастиря в українській греко-католицькій церкві св. Варвари. Я мав тоді 19 років і був вояком у Першій Українській Дивізії „Галичина".

Після капітуляції Німеччини, десь у половині червня 1945 року, в неділю, після Служби Божої, біля церкви св. Варвари у Відні підійшов до мого батька якийсь відносно молодий чоловік і сказав, що в Юґославії, де частина нашої дивізії воювала з комуністичними партизанами Тіта, він бачив мене вбитим і уважає за потрібне повідомити про це моїх батьків. Для мого батька ця вістка була жахливим ударом долі, бо я був сином-одинаком і як такому, родичі завжди віддавали опіку і велику любов. Але мій мудрий батько, як колишній учасник Визвольних Змагань в Українській Галицькій Армії, сприйняв цю жахливу вістку дійсно помужеськи і не поділився нею з моєю мамою, бо боявся, що мама може не пережити такого великого удару долі. Як священик, він покірно засилав гарячі молитви до Господа Бога за мою молоду душу і просив усмирення його душевних переживань.

У такому безрадному становищі він перебув до 18-го листопада 1945 року, тобто шість місяців після капітуляції Німеччини, коли прийшов від мене лист з Вілляху у південній Австрії, заадресований до нашого племінника радника Мирона Мерени, який з дружиною постійно проживав у Відні. Про такий спосіб нав'язування майбутніх контактів під час нашої розлуки я договорився з батьками перед мо відходом до Дивізії. Скоріш я не писав до них, щоб не наражувати їх на неприємності, коли б мій лист як колишнього дивізійника попав у руки совєтських аґентів у тодішньому Відні, який початково був під окупацією совєтів. Після отримання мого листа (копію маю до сьогодні), мій добрий батько „зрадив" таємницю моїй мамі про отримання п'ять місяців тому жахливої вістки про мою смерть у боротьбі з комуністичними партизанами.

Після отримання моєї вістки мама написала мені листа німецькою мовою, якого зберігаю до сьогодні.

„Відень, 21-го лист. 1945.

Наш Найдорожчий Сину! Більшої радости Всемогучий Господь Бог не міг би нам учинити як це, що ми отримали вістку від Тебе, наша Дитино! До сьогодні ми мали лише велику турботу... різного ми обавлялись, різне думали... Тепер можемо лише вічно дякувати Ласкавому Господу Богу і молитись, щоб у якнайшвидшому часі Тебе побачити. Твоя вістка, що Ти живий, дає нам нову силу і радість для майбутнього нашого життя".

Хто був цей чоловік, що передав ту жахливу вістку моєму доброму батькові біля церкви і чому він це зробив, залишиться загадкою... Є можливим, що це був большевицький провокатор, щоб мститися на родині українського греко-католицького священика, син якого воював проти навали зі сходу. Є також можливим, що якийсь наш дивізійник убитий у боротьбі з комуністичними юґославськими партизанами був подібним до мене. Я особисто схилююсь до першої можливости. Але є незаперечним фактом, що мої найдорожчі батько і мама безмежно важко переживали воєнну розлуку з їхнім сином-одинаком. На жаль, вони обоє є вже далеко у позазоряних просторах, тому в їхню світлу пам'ять я присвячую ось цей спогад і лучусь з ними моїми думками.

Петро Саварин

ЗАЛІЗНИЙ УКРАЇНЕЦЬ

I

15-го листопада 1994 року. Похорон колишнього судді Івана Дікура. Великий собор св. Івана в Едмонтоні майже заповнений. Це вже другий похорон у родині Дікурів цього року. П'ять місяців перед тим згинув у мотоциклевому випадку найстарший син подружжя Дікурів Іван Віктор, а оце 11-го листопада, на 86-му році життя, помер і сам патріярх роди суддя Іван Дікур (народився 9 квітня 1909 р.).

Приходимо рівно о 10-ій годині і входимо до церкви зразу за домовиною і родиною покійного. Пані Мирося, дружина судді, на візочку, як осіння квітка, очі примкнені; біля неї сини Лаврентій і Левко з дружинами, дружина Івана Віктора Марина, внуки, решта родини. Родина займає місця в перших лавках на правому крилі церкви. Спереду, на лівому крилі, майже всі ліберальні пости з альбертської леґіслятури, їх з 30. Це вже задля Лаврентія Дікура, донедавна лідера ліберальної партії Альберти, та льояльної опозиції. Далі судді, адвокати, всякі урядники, приятелі і знайомі, парафіяни. Їх багато, повна церква. Труна закрита і такою залишиться до кінця, всупереч звичаю відкривати її на „послідне цілування". Недуга (артрит), на яку покійний тяжко хворів останні п'ять років, — а ми бачили його ще два тижні перед смертю в шпиталі — з великого, поставного, понад шість стіп високого мужчини, лишила майже тінь.

Три дяки, два недавно з України, жалібно виводять похоронне „Святий Боже". Виразно, голосно. Отець парох С. Семотюк і о. А. Ярмусь починають відправу. Двомовно, але в більшості по-українськи. Підтягаючи тихенько за дяками (похоронні співи дуже настроєві і я не можу сртимуватися), я мимохіть пригадую покійника за життя, таким, як я його знав останні 35 років. Як на екрані бачу бенкет 8-го листопада 1979 року в честь головного судді Окружного Суду Альберти Івана Дікура і чую заключні слова судді Роджера Керанса, мого однокласника: „Залізний українець!" Як влучно: залізний! Бо таким він був, цей, колись козацької будови, веґревілець. Учитель, адвокат, суддя, політик, громадський діяч. А зокрема, як ми вже звикли казати, добрий канадець і українець, бо рівночасно активний в українському і загальноканадському житті.

Ближче познайомився я з І. Дікуром десь на початку 1958 року. Відмовившись кандидувати втретє (був послом дві каденції, 1949—1957 рр.), Іван Дікур 1957 р. повернувся до своєї адвокатської практики, заснувавши фірму „Дікур, Кошута, Саллі і Брода", з бюром в МекЛавд Білдінґ, в Едмонтоні. (Цікаво, що з його партнерів пп. Кошута і Брода теж були пізніше призначені суддями). Як тодішній секретар едмонтонського відділу КУК, я попросив „пана посла" (а так його тоді кликали) стати секретарем у Шкільному комітеті КУК, головою якого був св.п. Іван Ісаїв. Уряд Альберти того року дозволив був на навчання української мови в 11-ій і 12-ій клясах і наша спільнота мусіла постаратися про підручники, учителів і т.п. Признатись, я не дуже вірив, що Дікур прийме мою пропозицію. Думав, недавній посол, президент ліберальної партії Альберти і дуже зайнятий, як адвокат, де він захоче братися до такої суто ґромадської роботи. Але він секретарство прийняв. І ми тоді добре попрацювали в запровадженні української мови в школах Альберти — уряд з часом дозволив на навчання української мови ген аж до 7-ої кляси: 21-го квітня 1960 року зорганізували конференцію учителів, видали брошурку проф. Джорджа Сімпсона „Гвай лерн юкренієн" і т.д. Мало того, 30-го березня 1960 року, коли в Едмонтоні заснувався Клюб українських професіоналістів і підприємців (КУПіП), він вже дався вибрати на першого президента клюбу і я два роки мав приємність працювати з ним, як секретар клюбу.

Наступного року, 7—8-го липня 1961 року, ми з І. Дікуром, як делеґати від Клюбу, взяли участь в конвенції КУПіП у Вінніпезі і привезли зі собою навіть завдання: приготовити статут для майбутньої Федерації клюбів. Варто згадати, що в ті часи всякі такі поїздки відбувалися на власний кошт і час, і нікому й на думку не приходило, щоб кошт покривала організація. Коли в 1965 році, за стараннями св.п. Свистуна, нарешті таки постала Федерація КУПіП в Канаді, Іван Дікур стає заступником президента на Альберту, хоч рік перед тим, в 1964 році, він дістав титул Радника королеви і вже був призначений суддею Окружного суду північної Альберти. Не лишив суддя Дікур громадської праці навіть тоді, коли на весні 1965 року його призначили головним суддею Окружного суду на північну Альберту, і ніколи не забуду, з якою приємністю я відзначив цей факт, представляючи його 25-го травня 1965 року на громадському бенкеті з приводу цього його авансу.

Гай, гай, як колись кипіло українське громадське життя! На великому бенкеті з нагоди 70-річчя нашого поселення в Канаді і 35-річчя вибору першого посла-українця до Оттави Михайла Лучковича, який ми з покійним зорганізували в 1961 році, було у залі Трокадеро 550 осіб. І знову, як ведучий програмою бенкету, я ніколи не забуду, як чудово суддя Іван Дікур представив присутнім Михайла Лучковича, як щиро народ апльодував, коли д-р Микола Суховерський вручав Лучковичові Шевченківську медалю, і як знаменито промовляв суддя Іван Соломон з Вінніпеґу про ролю, яку зіграли українські вчителі у розвитку української спільноти Канади. А виступав ще й старенький Петро Зварич, один з тих, які закладали підвалини під наше організоване життя в Альберті, і різні представники урядів, які вітали українців з їх 70-річчям поселення та успіхами.

(Продовження буде)

Директор музею університету Ла Салл ґратулює за монографію про М. Мороза

Дружина покійного мистця Михайла Мороза отримала ґратуляційного листа від директора музею університету Ла Салл Даніела Бирка, в якому він стверджує, що для нього було честю написати вступ до монографії та видати її саме під фірмою того музею. Він із спавжнім захопленням висловлюється про цю велику працю, яку вложила у видання цієї книги дружина сл. п. М. Мороза, Ірина, і складає свої ґратуляції за вартість твору, що є великим вкладом у мистецьку спадщину.

П. Дзюба...

(Закінчення зі стор. 1)

Олексик запропонував перевибір Управи, а цей внесок підтримані А. Яріш і О. Скібіцький. Учасники перебрали Управу в складі: Петро Дзюба — голова, Олексій Скібіцький — заступник, Дмитро Пристай — секретар, Мері Сверида — касир, Петро Лещишин, Мері Ковальчук, Осип Джус — члени; Контрольна комісія — Андрій Яріш, Павло Прокопенко, Юрій Малаховський.

Від імені вибраної Управи предсідник подякував за вибір і довір'я та попросив до слова радного УНСоюзу Володимира Корчинського.

В. Корчинський передав привіт від Екзекутиви УНСоюзу і подякував Окрузі за відзначення 100-ліття УНСоюзу та за пророблену працю, зазначивши, що Округа має є вісім відділів, які дали 32 члени. В загальному приєднано в 1994 році 1.318 членів. Відносно союзових видатків Союз виплатив студентам 566.124 дол. стипендій за п'ять років, на громадські цілі видав 455.756 дол. не враховуючи гостей з України, які відвідують Головну канцелярію. Заходить така ситуація, що мусимо на будуче зробити зміни в нашій господарці, а щодо Союзівки то треба видатки і приходи балянсувати. За видання УНСоюзу треба піднести передплату, бо вічно до них не можна докладати. В. Корчинський закликав до посиленого організування нових членів, бо від того залежить доля УНСоюзу. Він пригадав про Фонд Відродження України, який осягнув суму 484.945 дол. і з якого йде допомога Україні. В. Корчинський подав організаторів Округи: Д. Пристай — вісім членів, Відділ 43-ій. О. Скібіцький — вісім, Відділ 285-ий, М. Сверида — вісім, Відділ 316-ий. П. Лещишин — один, Відділ 66-ий, Л. Хом'як — один, Відділ 437-ий, О. Маркусь — один, Відділ 217-ий, С. Приймак — п'ять, Відділ 217-ий, відтак вручив нагороду від Союзу для П. Дзюби і подякував за увагу.

Предсідник подякував за доповідь і попросив присутніх до дискусії, в якій взяли участь О. Скібіцький, Палещишин, О. Джус, П. Дзюба, Д. Пристай, Л. Хом'як, В. Білан. Дискутанти питали про забезпечення, Союзівку, союзовий будинок, про рух членів. На всі питання В. Корчинський дав вичерпні відповіді.

Предсідник подякував усім за участь і попросив до обіду, що його приготовила Х. Дзюба.

ДОРОГІ ЧИТАЧІ! ШАНОВНІ ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Чи вам відомо, що завдяки Фондові Відродження України при УНСоюзі зроблено і робиться чимало корисних справ для становлення незалежної, демократичної, правової української держави? На сьогодні цей фонд видав на свої благочинні акції 544,000дол. Ось, наприклад, завдяки цьому фондові УНСоюзу

– З нашого Фонду Відродження України уділено одну стипендію для навчання у Літній Школі Укр. Інституту при Гарвардському Університеті. Спонзором проєкту є Укр. Амер. Професіоналісти і Підприємці, Н. Й – Н. Дж.

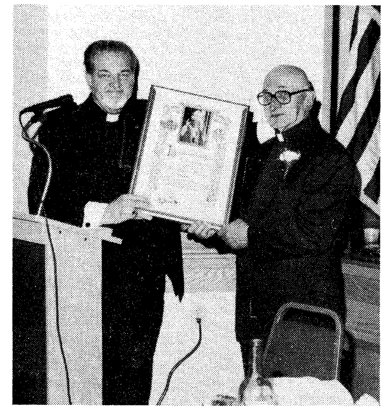
Якщо ви вважаєте, що діяльність УНСоюзу в рамках Фонду Відродження України є справді корисною, то закликаємо вас допомагати своїми посильними пожертвами для її успішного продовження.

Чеки просимо виставляти на Ukrainian National Association – Fund for the Rebirth of Ukraine, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Святкування в парафії св. Івана Хрестителя в Кенморі

День 7-го травня 1995 року увійшов до історії парафії св. Івана Хрестителя в Кенморі, Н. Й. завдяки небуденній події в її житті. У цей день відбулося торжественне посвячення храму і новозбудованої залі. Святкування неначе осінив своєю відданою працею в Христовому винограднику парох Всечесніший отець декан Дмитро Лаптута, ЧНІ, якого 50-річний ювілей відзначили вдячні вірні.

Початок парафії припадає на 1904 рік. Дійсним організатором був о. Василь Гривнак, який 1903 року відбув з вірними організаційні збори, де рішено купити площу при вулиці Джермейн в північній частині міста Боффало під будову УГК-Церкви. Членами будівельного комітету було Братство св. Івана Хрестителя, засноване 1897 року, яке після стало 15-им Відділом Українського Народного Союзу. Посвячення новозбудованого храму в 1907 році довершив Владика Сотер Ортинський, перший Єпископ українців католиків у ЗСА. 1958 року парафія побудувала будинок при вулиці Ґренд, де містилися шкільні кімнати для навчання релігії і української мови, та велика імпрезова заля. В 1973 році закуплено велику площу при вулиці Елмвуд на передмісті Боффало в Кенмор, Н. Й., на якій 1981 року побудовано нову церкву, а 1992 року велику залю.

Владика В. Лостен вручає ювілятові, отцеві деканові Дмитрові Лаптуті, ЧНІ, благословення від Папи Івана ПавлаII

Святкування вшанував своєю участю Владика Василь Лостен зі Стемфорду. Церква та заля спеціяльно на цей день були прикрашені українськими національними прапорами. Від імені парафії привітали Владику згідно з українським звичаєм хлібом і сіллю мужі довір'я Джан Дикий і Йосиф Коколюс, а хор „Боян", заснований 1908 року, який безперервно існує в парафії під проводом дяків-диригентів, відспівав „Буде ім'я Господнє". Тут слід згадати довголітнього диригента Івана Грицков'яна, який, прибувши 1935 року з Лемківщини виконував свої обов'язки майже до кінця 1994 року. Після привітання Владика довершив посвячення нового іконостасу та розпочав Архиєрейську Святу Літургію в сослуженні всечесніших отців: Браєна Байди, ЧНІ, Джана Фетско, ЧНІ, протопресвітера о. Чарльса Меззомо пароха церкви Свв. Петра і Павла в Обурн та Декана Сиракюзького Деканату, о. Петра Гронського, пароха церкви Матери Божої Неустаючої Помочі в Лакавана, о. Мар'яна Процика, пароха церкви Св. Миколая в Баффало, о. Василія Ґодемчука, пароха церкви Богоявлення Господнього в Рочестері, о. Михайла Дубовича, сослужителя церкви Св. Йосафата в Рочестері, і о. Роберта Морено з церкви Св. Марії в Ніяґара Фалс, Н. Й. Під час Св. Літургії співав хор „Боян" під батутою мґр. Зенона Депутата. До численно зібраних парафіян та гостей сусідних українських парафій промовляв Владика Василь, підкреслюючи віддану працю ювілята о. декана Дмитра Лаптути, який є парохом церкви Св. Івана Хрестителя від 1981 року. Після Св. Літургії під проводом Владики і священства вірні перейшли до залі, де відбулося її посвячення.

Другою частиною святкувань був бенкет. Відкрив його голова Святочного комітету Зенон Боднарський, який в короткому слові згадав історію парохії та висловив вдячність отцеві ювілятові за жертвенну працю, завдяки якій можемо збирати таке багате жниво. Успіх святкувань у великій мірі належиться З. Боднарському, голові комітету, та його членам. Господарем бенкету був мґр. З. Депутат. На початку хор „Боян" відспівав: „Отче наш", „Єдинородний Сину" та „Сотвори, Господи, Многая Літа". Вступну молитву та святочне слово виголосив Владика Василь Лостен. Глибоко продумані доповіді про душпастирську працю о. ювілята виголосили о. Мар'ян Процик українською мовою і о. протопресвітер Чарльс Меззомо англійською. Оба підкреслили заслуги і працю о. ювілята, який прийшов на світ в Боффало в глибокорелігійній родині Івана і Анни Лаптутів, та враз зі своїми братами о. Петром і о. Іваном почув голос Спасителя: „Покинь все і іди за мною" і вступив до Чину Найсвятішого Ізбавителя. В імени парафіян Ірина Гнатик і З. Боднарський вручили о. ювілятові чудову ікону його патрона Великомученика Димитрія, а діти Андрій Зумчак і Келі Данкен — китицю рож. Присутні Отці Чину Найсвятішого Ізбавителя о. Браєн Байда і о. Іван Фетско з признанням і вдячністю згадали о. ювілята, який для них є взором священика-монаха.

Мистецьку частину виповнив виступ танцювальної групи „Черемшина" Українського Студентського Клюбу при Боффалівському університеті під проводом д-ра Юрія Гайдучка, та вокальний виступ сестер Ліди і Зіни Джусів з Рочестеру, які відспівали кілька пісень, розпочавши „Тілом уснув" з Воскресної Утрені. Святкування вшанував присутністю посадник сусідного містечка Тонаванда Карл Калабрісі, який вручив о. ювілятові грамоту признання. В кінці бенкету виступив ювілят, подякувавши всім отцям та гостям за участь, та в своїй вродженій скромності підкреслив, що він лише виконував свої обов'язки, і це не заслуговує на похвали. Численно зібрані вірні засвідчили, що вони є великою родиною свого отця-душпастиря, бо найближчих рідних о. ювілят вже не має.

Як „Дар любови" передано із бенкету 960 дол. на такі цілі: Фонд Відродження України—УНС — 320 дол.; Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля — 320 дол.; Лічниця для жертв Чорнобиля, якою опікується УБС — 320 дол.

Оксана Бережницька

Появився третій збірник УАГ

(УІТ, О. Д). — Заходом спільних старань Комітету приятелів Української Академічної Гімназії у Львові та Львівського активу колеґ, очолених Дирекцією УАГ, вийшов у Львові спонзорований Українським Історичним Товариством третій збірник архівно-мемуарних матеріялів, що відносяться до діяльности гімназії в останніх декадах минулого і в теперішньому столітті „Ювілейна Книга Української Академічної Гімназії у Львові".

В колективному авторстві збірника взяли участь порозкидані на місцях діяспоральних поселень, а також земляки в Україні, які виховувались в Академічній Гімназії. Тут знаходимо представників професійної інтеліґенції, деякі постаті, які здобули собі заслужене місце в рядах українському науковому й культурному світі, між ними й декого з професорів УАГ. Такі матеріяли, опрацьовані в об'єктивному світлі з перспективи пройденого шляху, стають історичним джерелом для майбутнього дослідника.

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК подає до відома, що на літній сезон на Союзівці заплянувано такі турніри:

1-2–го липня — УСЦАК-Схід
5-6–го серпня — Подвійні ігри
2-4–го вересня — Мистецтва УСЦАК
16-17–го вересня — Клюбові першенства КЛК

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 70-го Відділу у Джерзі Сити, Н. Дж.
З днем 1-го липня 1995-го року обов'язки секретаря 70-го Відділу перебере нова секретарка

МАРІЯ КРИЧКОВСЬКА

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі і вплачувати вкладки на адресу:
Mrs. Mary Kryczkowski, 100 Montgomery St. Apt. 14
F. Jersey City, N.J. 07303. Work (201) 332-1175,
Home (201) 434-5720

ПРО ЕКОЛОГІЮ...

(Закінчення зі стор. 2)

огляду на огляд" збудувала людську економіку завеликою. Силою обставин вона вже змушена зменшуватись, бо інакше знищить дощенту свій природний фундамент, який включає екологічні системи. Американська Національна Академія наук вважає, що якраз „масове вимирання екологічних систем на нашій плянеті є найбільшою загрозою для цивілізації світу після загрози нуклеарної війни".

Економісти говорять про „невидиму руку" ринку, що продуктивно розподіляє ресурси. Економісти скептично дивляться на пляновиків, коли ті намагаються поліпшити справу і вживають „командування та контролю". Але екологи мають свою власну „невидиму руку", а нею є „поправка природної селекції". Екологи є скептиками, коли конструктори і економісти намагаються полішити світ наявним втручанням у закони природи. Виглядає, що розв'язка екологічних проблем буває складною, бо часто бракує гнучкости у практичному підході, що є правильним для обставин. Цю ситуацію дослідник-еколог д-р Джан Бейя пояснив таким прикладом: „Коли оси хочуть вилітати з кімнати, то ударяються головами до віконного скла; люди ударяють головами до стіни матеріялізму".

ЗАКЛИК

Головної управи Об'єднання б. Вояків Українців в Америці

В червні 1982 року заходом Головної управи ОбВУА перевезено з Мюнхену, Німеччина, до ЗСА архівні матеріяли Леґіону Українських Січових Стрільців. Від цієї дати всі наші заходи були спрямовані на те, щоб захистити, відновити й впорядкувати ці цінні історичні матеріяли, які творять джерельні і документальні надбання історії УСС. Нам пощастило переважаючу частину перевезеного архіву упорядкувати і відновити. Приблизно третя частина чекає ще свого відновлення.

Тим часом, коли Україна стала самостійною державою, виринула дуже важлива потреба історичних матеріялів для вишколу українських збройних сил. Щоб заповнити хоч частинно цю прогалину ОбВУА перевидало заходом НТШ у Львові доповнену „Історію Українського Стрілецтва", автором якої є д-р Степан Ріпецький, і яка є найкращою джерельною історією УСС. Книжку спонзорувало і фінансувало ОбВУА. Книжка появиться тиражем 10,000 в червні цього року і є призначена для всіх військових шкіл в першу чергу, а решта накладу для університетів і бібліотек. В додатку передано до НТШ у Львові 2,400 прозірок з відновленого архіву і інші матеріяли, які нам вдалося дістати від родин УСС і колишніх вояків українських армій.

Беручи до уваги, що наші збройні сили є ще в тяжкій стадії русифікаційних впливів, слід подбати про глибше ознайомлення нашої армії, а головно молодих офіцерів, зі своєю історією, культурою, про поширення функціонування української мови в рядах армії. Тут знання про наше минуле і ставні традиції наших збройних сил є необхідним для того, щоб русифікаційні прояви й впливи відійшли в минуле, а почався напрям до перевиховання до своїх традицій і історії.

Нав'язуючи до потреб і вимог сучасної виховної ситуації в Україні, ГУ ОбВУА рішила фінансово сприяти виданню двотомової історичної праці „За волю України, українські збройні сили XX століття", том перший, а другий том — „За волю України, Українські Збройні Сили XX століття 1939—1954 рр." Автором цієї історії є Володимир Улянич, професор катедри історії України Київського Політехнічного Інституту, автор багатьох праць з „білих плям" в історії України. Передмову до цієї історичної праці написав полковник американської армії у резерві, доктор політичних наук Степан Олійник.

Щоб здійснити цей проєкт, нам потрібна поміч і за нею звертаємося до всіх організацій і людей доброї волі, кому лежить на серці доля і розбудова Збройних Сил України.

Всі чеки просимо виписувати на Асс. No. 6003 з дописою „За волю України". Пожертви просимо висилати до кредитівки в Ньюарку, Н.Дж., на адресу: Self-Reliance (Newark) Federal Credit Union, 734 Sanford Ave., Newark, N.J. 07106.

За Головну Управу ОбВУА

Осип Труш, голова

Олександер Білевич, секретар

Кость Гречак, касир

Всі дороги ведуть до Городенки!

Виконавчий комітет Городенської районної Ради народних депутатів та Об'єднання „Городенщина" в діяспорі щиро вітають вас із 4-ою річницею відновленої соборної і незалежної України. Для відзначення цієї дати ми ласкаво запрошуємо вас всіх приїхати в Городенку і взяти участь у цих святкуваннях як також взяти участь у з'їзді, що буде відбуватися вперше на рідній землі.

В тій цілі рішено від 26-го по 31-ше серпня 1995 року провести в Городенці всенародне свято городенської світової діяспори. В ці дні будемо святкувати ваш приїзд, відзначати 800-ту річницю міста Городенка як також 85-ту річницю Української Приватної Гімназії „Рідна Школа" ім. Тараса Шевченка в Городенці. До цих святкувань буде ще посвячення наріжного каменя під будову нової гімназії, посвячення пам'ятника ген. хор. Романові Шухевичеві в селі Тишківці, на батьківщині родини героя, який буде відкрито 26-го серпня 1995 року. Запрошуємо всіх вас на свою рідну землю для участи у цих святкуваннях, які в цілості присвячені вам.

Молимось до Всевишнього в щирій Йому подяці, що ми всі дожили до цієї благословенної години, коли зможемо зібратись всі разом на вільній українській землі. Очікуємо на ваш приїзд і дальшу співпрацю в ім'я спільного блага та зміцнення й розквіту незалежної України.

У всіх організаційних справах відносно поїздки та за іншими інформаціями просимо звертатись на адресу: Wasyl Nykyforuk, 35-43 72nd Street, Jackson Heights, N.Y. 11372-4025; tel.: 1(718) 424-0754.

Голова Районної Ради народних депутатів
Степан Максим'юк,
Голова Координаційної Ради політичних організацій району
Іван Романюк,
Голова Об'єднання „Городенщина"
Василь Никифорук.

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що 15-го червня 1995 р. з волі Всевишнього відійшла у вічність

бл. п.

МИРОСЛАВА БЕЛЕЙ

вдова по докторові Н. Белеєві. Нар. 25-го вересня 1911 року у Стрию на Україні.

Залишені у глибокому смутку:
син — МИРОСЛАВ з дружиною РАДОЮ
донька — ОРИСЯ МАРКІВ з чоловіком ЛЕВКОМ
сестри — ЄВГЕНІЯ РУБЧАК з родиною
— ЛІДІЯ ОДЕЖИНСЬКА з родиною
6-ро внуків та
2 правнуки і
рідня в Україні.

ПОХОРОН відбувся 19-го червня 1995 р. з церкви св. Михаїла в Ню Гейвен на цвинтар св. Марії у Факс-Чейсі Па.

Спогад про покійного полк. Євгена Побігущого-Рена

Вже за кілька місяців перед німецько-большевицькою війною 1941 в році почали вперто кружляти вістки про неминучість збройного зудару. Організація ОУН, яка мала зв'язки з німецькими військовими силами, дістала докладні відомості, що напад на Совєтський Союз інтенсивно приготовляється, а посилені німецькі військові транспорти на схід, на лінію Сяну і Керзона потверджували це.

Вже від квітня 1941 року ОУН заздалегідь переводила вишкіл Похідних Груп та військових добровольців, зокрема українських студентів високих австрійських шкіл, в замку містечка Завберсдорф, поблизу Відня. Викладачами були німецькі і наші військовики, наприклад сотник Мазуркевич. Між ними одним з чільних був і полковник Євген Побігущий. Організатором та технічним керівником цього вишколу був сотник Ріко-Ярий, визначний член проводу ОУН. Оскільки він був німецького походження, то здійснював зв'язки ОУН з німцями та зосереджував у своїх руках важливі агенди співпраці.

Вправді травень і червень — це місяці кінцевих іспитів та інтенсивної науки в університетах, але серцями і думками студентів заволоділа тоді невгасима сила й наснага, що наспів слушний час визволення українського народу з-під большевицького ярма. Вони горіли бажанням стати співтворцями, загодом української армії, щоб сприяти відродженню самостійної української держави.

Треба твердо сказати, що добровольців в'язала спільна ідея визволення України, і то без огляду на політичні угрупування, а не „колябораця" з німцями, як нам часто закидають непоінформовані або упереджені антиукраїнські кола. Так створився український легіон (батальйон), під назвою „Роланд". По швидкім перевишколі, всіх легіонерів зі Завберсдорфу, а також добровольців з різних сторін біля 200 вояків, перевезено до Відня, а звідти поїздом на схід, через Мадярщину, аж до місцевості Кімпулюнг, Буковина, в Румунії. З Кімпулюнгу знову тягаровими військовими автами вояків перевезено в село Фрумозуль, де і мав відбутися більш вимогливий вишкіл, не тільки в теоретичному, але і практичному аспектах.

Комендантом внутрішнього порядку став полк. Євген Побігущий-Рен. Він був людиною надзвичайно здисциплінованою і також суворо вимагав від добровольців. Керував твердою рукою, по-спартанськи. День складався з 10 годин інтенсивних занять, теоретичних викладів військового ремесла та практичних вправ зі зброєю, по лісах і горах чарівної Буковини. Військовики до вечора були так помучені, що падали з ніг. Полк. Є. Побігущий не стояв осторонь, але активно брав участь в усіх вправах.Ранок починався о год. 5 ранку, після фізичних вправ бігли два кілометри до ріки, купалися та бігом верталися назад, на снідання. Опісля ішли виклади. По обіді — коротка перерва.

Село Фрумозуль, заселене переважно румунами, розташоване на узбіччях чудових гір, покритих зеленими лісами, які пахли суницями. Легіон окупував для своїх цілей будівлю школи з просторою площею. У вільний від занять час військовики їздили до близького містечка Кімпулюнг, де, між іншим, народилася наша славна письменниця Ольга Кобилянська.

Полк. Рен зі своїм штабом, (сотник Мазуркевич, пор. Любко Ортинський та інші), тісно співпрацював зі сотником і командиром українського легіону „Нахтігаль" Романом Шухевичем, пізнішим легендарним командиром УПА генералом Тарасом Чупринкою. У вишкільному військовому таборі у Фрумозуль „Роланд" перебув кілька місяців, поки не прийшов наказ маршувати на окуповані німцями території. Йшли спішно і бадьоро через Бесарабію, Молдавію та Трансністрію на територію південної України, Одесу і Миколаїв. Довга колона, в числі біля 400 вояків, одним ранком вирушила в маршрут через гори. По дорозі ми старалися усвідомлювати наше бідне населення щодо обох ворогів України — більшовиків і гітлерівців. Очевидно, ми це робили в таємниці від німців.

Як відомо, 22-го червня 1941 року німці перейшли кордон і заатакували Совєтський Союз і скорим темпом, застосовуючи новітню стратегію, танковими клинами глибоко вбивалися в територію багатої України. Та не довго панувала радість у серцях вояків легіону „Роланд", бо вже невдовзі прийшла сумна вістка, що наш тимчасовий уряд з прем'єром Ярославом Стецьком на чолі німці заарештували та вивезли до концентраційного табору в Заксенгаймі. Нахабна політика Гітлера вела до експлуатації України як німецької колонії. Деякі німецькі військовики з цим не годилися. Це був дуже критичний і вирішальний час для легіону. Легіонери не приховували свого невдоволення, а німці погрожували розв'язання легіону і заарештуванням чи засланням до концентраційного табору.

І так одного дня сталося. Легіон вже був на території південної України, коли його розв'язано. Легіонери розійшлися. Деякі вступили до похідних груп і потім в УПА, дехто повернувся до своїх університетських студій, багато пішло до Дивізії УНА, а майже 30 наших вояків взяли перекладачами німці до німецьких комендатур, розсіяних по цілій Україні.

Полк. Рен якийсь час перебував зі сотником Романом Шухевичем на Білорусі, разом з вояками, залишенцями з обох легіонів, а потім був арештований гестапо і з іншими нашими старшинами сидів у німецькій в'язниці. Сотникові Романові Шухевичеві вдалося тоді ошукати німців та втекти з поїзда. У 1943 році полк. Рен зголосився до Дивізії УНА. В ньому постійно нуртував дух українського патріота і вояка. В дивізії він займає командне становище і при кінці війни бере участь у бою під Фельдбахом, Австрія. По закінченні війни совєти домагалися його видання. Він поринає у вир суспільно-громадської праці, а також працює як військовий фаховець, у вартівничих сотнях, в англійській зоні Німеччини. Також працює на харитативній ділянці. Він був типом правдивого вояка і тому у своєму довгому житті старався закорінити воякські прикмети в душі нашого вояцтва.

Д-р Володимир Боднар

ЗМІНА ЧИСЛА ТЕЛЕФОНУ

В інтерв'ю п. з. „Чи знаєте, що таке Січ відроджена?", що появилася в ч. 110 з 13-го червня ц. р., число телефону І. Хейлика треба змінити на (908) 647-3492. — Ред.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСВТ „Ч. Січ" (юнаки — 16) — ФК „Жупан" Винники (юнаки) — 0:2

Мейплвуд, 29-го травня. — Після зустрічі в змаганнях футбольного турніру „Куґарс" (його організував фізкультурних Євген Чижович), в якій переможцями вийшли юнаки „Ч. Січі" – 2:1, цим разом обидві дружини побратимів відбули прощальну товариську зустріч, в якій у свою чергу перемогли гості з України вислідом 2:0. Протягом цих змагань футболісти „Жупана" в більшості володіли м'ячем, були мобільніші і їх чільні „снайпери" кожночасно закінчували офензивні акції свого нападу цільними стрілами у ворота господаря. Двічі м'яч дійшов до мети, що його післав найкращий футболіст „Жупана" В. Радух. Після перерви „Січовики" наблизилися до рівня гри, яку вони показали в турнірній зустрічі, але цим разом завдяки енергійному воротареві Калатинові і жертвенним оборонцям вислід залишився незмінним.

Після зустрічі на зеленій мураві зустріч з гостями з України продовжувалася при святкових столиках в гімнастичній залі школи св. Івана Хрестителя в Нюарку. Цю заключну історичну зустріч відкрив голова УСВТ „Ч. Січ" М. Стебельський, який ще раз привітав юних футболістів з України та членів, спортовців і симпатиків „Ч. Січі". Слідував вислід адв. Н. Олесницького – заступника головного предсідника УНСоюзу, який при цій нагоді вручив футболістам від Батька-Союзу відповідні подарунки. Після цього з короткими словами виступили керівник спортової активности „Ч. Січі" О. Твардовський і від імени делегації з України ініціятор поїздки Ю. Кордіяк. У своєму слові цей активіст зі Львова висловив щиру подяку Проводові УСВТ „Ч. Січ" за дбайливу опіку над юними футболістами „Жупана" протягом цілого тижня, включно з цим вечором. Він теж з вдячністю згадав головного спонзора поїздки „Жупана" до ЗСА, американську компанію тютюну Ренолдс у Винниках, Україна, яка оплатила поїздку в сумі понад 13,000 дол.

Потім відбулося вручення нових футбольних м'ячів для кожного футболіста з України, що їх уфундували юні футболісти „Ч. Січі" під проводом А. і С. Панасів. Після цього гості перейшли до домівки УСВТ „Ч. Січ", де мали можливість ближче ознайомитися з історією „Ч. Січі", оглянувши постійні виставки історичних фотографій і трофеїв, здобутих протягом 70-ти років. Остаточно цю історичну зустріч закінчено врученням усім членам делегації з України відповідних подарунків від УСВТ „Ч. Січ" та пакетів спортової літератури, що її видає це Товариство.

Ще перед змаганнями на площі братні подарунки для гостей з України вручили ім члени Проводу СК СУМ „Крилаті" Йонкерс. День перед змаганнями юнаки „Жупана" під опікою члена Управи „Ч. Січі" О. Колодія відвідали УСК Нью Йорк, де їх приймала Управа клюбу і теж вручили подарунки.

В суботу, 27-го травня ц.р., опікуни гостей з України відвезли їх до Філадельфії, де вони відбули в часі „Джемборі" товариську зустріч і були прийняті його Проводом.

Склад дружини ФК „Жупан" Винники, Україна: А. Калатин, В. Сак, Т. Гнатишин, Б. Малічевський, Р. Цимбрак, А. Романюк, А. Гнатишин, Р. Манорик, Р. Сокольський, В. Радух, Н. Музика, А. Тлумак, А. Поточняк, В. Глушко, І. Гданський, О. Сивера, А. Лісний. Тренери: Богдан і Ростислав Поточняки, провідник І. Бродило, організатор поїздки – Ю. Кордіяк.

Склад „Ч. Січі": Дж. Колодней, Дж. Берч, Д. Олесницький, Р. Головницький, С. Колодій, Д. Колодій, А. Панас, М. Попович, Р. Вислоцький, П. Керол-Вакалюк, М. Раковський, М. Малічишин, М. Гатавей, А. Мандзій, Л. Алеґандро. Провідники – А.і С. Панаси, тренер І. Чупенко.

(от)

УСК Нью Йорк — Банатул СК – 2:1

В неділю, 4-го червня, перша дружина УСК відбула чергові змагання за чемпіонат ІІ дивізії Космополітальної Ліги, в яких перемогла одного з претендентів на першуна, німецький клюб Банатул, вислідом 2:1. Після тієї перемоги УСК, Банатул і Польонія мають можливості вийти чемпіонами дивізії, але все залежить від вислідів залеглих по двоє змагань, що їх мають відбути між собою кандидати, в тому числі Банатул-Польонія.

Якщо йдеться про звітову зустріч, то вона пройшла при наявній перевазі нашої дружини. Ведення 1:0 для УСК здобув з карного Ясіне в 14-ій хвилині. В 25-ій хвилині Гупало подвоїв рахунок 2:0. Після відпочинку футболісти УСК панували на грищі, але суперники зуміли ще перед кінцем зустрічі здобути свого почесного гол, яким і встановили вислід змагань 1:2.

Резерва УСК після довгої серії перемог врешті зазнала поразки з резервістами Банатул вислідом 1:4. Для остаточного здобуття чемпіонату в резервовій дивізії нашим футболістам треба виграти тільки одні змагання.

Склад УСК першої дружини: Гідо, Девон, Банні, Плісак, Ґреб, В. Коваленко, Назмі, Ларащак, Доналд, Ясіне, Кліфорд, Кріст, Макі. Провідник і тренер С. Коваленко.

С. К.

Прикладна пожертва на Олімпійський Фонд УСЦАК

До канцелярії УСЦАК надійшов лист і в залученні прикладна пожертва на підтримку олімпійської репрезентації України, текст якого цитуємо нижче:

„До Голови УСЦАК п. Мирона Стебельського!

Шановний Пане Голово! Згідно з рішенням Управи К.Д.У. центрального Ню Джерзі, пересилаємо Вам чек на суму 2,500 долярів як дохід з карнавалової забави 1995 року на фінансову підтримку українських олімпійців в Атланті-1996. Бажаємо Вам успіхів у Вашій благородній праці для прослави українського спорту. З пошаною до Вас, за Управу К.Д.У. центр. Ню Джерзі – Д. Ґеча".

Управа Української Спортової Централі Америки і Канади висловлює К.Д.У. центрального Ню Джерзі щиросердечну подяку за цю пожертву на Олімпійський фонд УСЦАК, з якого будуть підтримані найнекучіші потреби олімпійської репрезентації України.

ВАСИЛЬ ІВАНЧУК виграв шаховий турнір в Москві

У першому із чотирьох етапів змагання за світовий „Інтель Ґран Прі" з шахів на 1995 рік, спонзорований компанією Інтель, що відбувся в Москві, переможцем став український ґросмайстер Василь Іванчук зі Львова.

Змагання проводилися системою к. о. при участі 16-ох ґросмайстрів світової кляси, де противники грали матчі з двох партій з часовою контролею по 25 хв. для кожного, а нерішені матчі рішали блискавичними партіями. У півфіналі індієць Ананд виелімінував чемпіона світу Каспарова, а Іванчук – другого представника Росії Крамніка. Фінал проти Ананда виграв Іванчук вислідом 1.5:0.5.

До кінцевої шістнадцятки, що змагалася в цьому турнірі, 10 учасників були допущені заздалегідь, а за останні 6 місць мусіло боротися ще 67 ґросмайстрів та 11 міжнародних майстрів. Наступні три етапи „Інтель Ґран Прі" мають відбутися в Лондоні, Ню Йорку й Парижі.

Д-р Орест Попович

Уклін тобі, Тарасе!

„Батьку Тарасе!
Вкраїнські діти
Поклін любови приносять Тобі!

Лагідне соняшне проміння огрівало землю, пташиний спів сповіщав про прихід весни і природа, чаруючи своєю красою, дарувала людям чудовий день. В цей день українська громада Рочестеру, Н.Й., зібралася в залі церкви св. Покрови, щоб вшанувати пам'ять найвизначнішого сина українського народу, поета і борця — Тараса Шевченка.

Стих гамір, розсунулися завіси і полунула музика, переплетена низками віршів та уривками прози. Десятки дитячих очей запалахкотіли на сцені і десятки дзвінких голосочків співали славу Кобзареві, переносили думки глядачів в українське село з мальовничими вишневими садками. І вимальовувався в уявах глядачів рідний край з солов'їними піснями і вкритою барвінком землею; Великдень з писанками та крашанками, гаївками та веснянками; і дівчинка-сирітка, найбільшим великоднім дарунком для котрої є обід у священика. Мов зачаровані, дивились батьки, дідусі і бабусі на своїх діточок, які під вмілим карівництвом вчителів „Рідної Школи" створили цю чудову розповідь про Тараса.

Треба відзначити особливу старанність наймолодших учнів школи, котрі пильно працювали разом із своїми наставниками-учителями Харамбурою та Кужіль і так гарно розповіли про село на Україні. А як було не замилуватися мелодійним співом учнів 9 кляси, котрі, керовані учителькою Бобик, під власний акомпаньямент заспівали „Славу Кобзареві". Багато зусиль приклали вчителі рочестерської „Рідної Школи", щоб разом зі своїми учнями гідно віддати честь Великому Поетові. Серед них Поворозник, Годенчук та Гнип, котрі приготували разом із своїми дітьми прекрасні вірші та учителька Ділай, що разом з учнями 7 кляси розповіли глядачам про Олесю-сирітку. Треба віддати належне художньому керівникові Дуді, котра організувала шкільний хор, який чудово виконав пісню „Привіт тобі, Тарасе". І линув цей привіт від дитячих сердець, через час і простір до Батька-Тараса.

А після невеликої перерви глядачі мали приємність послухати доповідь д-р Наталі Шульги з Києва, присвячену Шевченкові. У цій доповіді д-р Шульга розповіла про основні аспекти творчості видатного письменника і поета та зупинилася на жіночих образах в творчості Шевченка, в яких ніби уособлена наша знедолена Ненька-Україна. І знову звучала музика, на цей раз створена гостями концерту — струнною оркестрою „Кобзарі", під керівництвом Василя Корнила та Школою Кобзарського Мистецтва ім. Григорія Китастого під проводом Миколи Невмержицького. Хмара оплесків, вигуки „браво"...

Засунулися завіси, закінчено концерт. Глядачі покидали залю і кожен ніс із собою частинку почутого, і переповнювалися серця гордістю за наших українських дітей, за нашу українську державу, за наш народ, котрий діждався волі.

Оленка Ділай

НАЗВА ОРГАНІЗАЦІЇ

У „Свободі" з 2-го червня ц. р. у статті „Українці дякують жидівським приятелям" названо неправильно нашу організацію — „Товариство Українсько-Жидівської Співпраці". Назва нашої організації звучить: „Товариство Українсько-Єврейських зв'язків" і під такою назвою було поміщене платне оголошення у „Свободі" про влаштування імпрези в честь рабина Д. Лінколна 10-го травня 1995 року — Євген Стахів.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

ВАЖНА ІНФОРМАЦІЯ про оголошення у „Свободі" й „Українському Тижневику" (The Ukrainian Weekly)

З огляду на це, що деякі установи, підприємства чи приватні особи присилають оголошення на невідповідну адресу, буває спізнене поміщення тексту, що спричинює нарікання.

Пригадуємо, що оголошення приймає виключно АДМІНІСТРАЦІЯ ВИДАВНИЦТВА. Всю кореспонденцію і прохання про інформації просимо скеровувати до МАРІЇ ШЕПАРОВИЧ, керівника Відділу оголошень.

Адміністрація „Свободи"